

Arrest

nr. 251 330 van 22 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2021 om 13 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 mei 2020 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus.

1.2. Op 16 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 12 maart 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 12/03/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: (...)

(...)

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd vannacht op 12/03/2021 door de PZ Antwerpen geïntercepteerd voor een poging diefstal (AN.18.LB.029197/2021) en het niet naleven van de avondklok (AN.62.LB.029199/2021). Ten aanzien van betrokkene werd na zijn laatste veroordeling in 2015 en zijn vrijstelling uit de gevangenis van Antwerpen op 11/04/2017 nog verschillende keren geïntercepteerd voor gerechtelijke feiten:

- ☐ AN.18.LB.070512720 gewone diefstal door PZ Antwerpen
- ☐ AN.18.LB.07794219 gewone diefstal door PZ Antwerpen
- ☐ AN.45.LB.06762019 verdachte handelingen door PZ Antwerpen
- ☐ AN.18.LB.06933519 voor gewone diefstal door PZ Antwerpen
- ☐ AN.18.LB.05225519 voor gewone diefstal door PZ Antwerpen
- ☐ AN.60.LB.06747017 voor drugsbezit door PZ Antwerpen
- ☐ AN.60.LB.06279217 voor drugsbezit door PZ Antwerpen

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

Op 07/09/2005 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens poging tot afpersing bij nacht, door twee of meer personen, onder twee van de in artikel 471 SWB vermelde omstandigheden en poging tot afpersing bij nacht, door twee of meer personen.

Op 05/10/2006 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 25/06/2010 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling) en poging tot diefstal (herhaling).

Op 02/09/2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal (herhaling).

Op 25/06/2012 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 05/11/2013 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal (herhaling) en bedrieglijke verberging van een gevonden voorwerp (herhaling).

Op 05/03/2015 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal (herhaling).

Gelet op de herhaling van deze feiten (2005-2021) doorheen zijn verblijf in België en de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In het formulier hoorrecht dat de PZ Antwerpen op 12/03/2021 heeft afgenomen verklaart betrokkene dat hij al 20 jaar in België is, hij een vluchteling is uit Tsjetsjenië, hij nergens anders een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, nergens anders zijn vingerafdrukken werden genomen, dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen naar zijn land van herkomst maar dat hij wel Hepatitis C zou hebben, hij ongeveer 3 neven en 1 nonkel heeft in België en geen familie heeft in zijn land van herkomst.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, merken we op dat het CGVS op 20/05/2020 de vluchtelingenstatus opgeheven van betrokkene op basis van artikel 55/3, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan betrokkene op 22/05/2020 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat de omstandigheden in verband waarmee betrokkene was erkend als vluchteling hebben opgehouden te bestaan en dat de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben om de gegronde vrees voor vervolging in betrokkene zijn hoofde weg te nemen. Het CGVS oordeelde ook dat de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Het concludeerde dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980 is. Vervolgens werd het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken op 16/10/2020 wat hem betekend werd door een aangetekend schrijven. Daarnaast ontving u diezelfde dag een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten.

Wat uw mogelijke gezins- of familiebanden betreft (u verklaart 3 neven en 1 nonkel te hebben), merken we op dat, zelfs indien u in België verblijvende gezins- of familieleden heeft, uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw eventuele familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Ook merken we op dat de contacten met eventuele familie (neven en nonkels) en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken in uw land van herkomst of in elke andere staat waartoe u allen toegang heeft, of door middel van moderne communicatiemiddelen. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf. Uit het geheel van uw dossier blijkt dat u ongeveer de helft van uw leven doorbracht in uw land van herkomst waarmee u banden heeft die mogelijks sterker zijn dan deze in België en waarvan gelet op uw profiel redelijkerwijs kan worden verwacht dat u zich in Rusland herintegreert.

Wat u medische toestand betreft, u verklaart geen ziekte hebben die u belemmert om te reizen naar uw land van herkomst maar wel hepatitis C zou hebben, waarborgt artikel 3 van het EVRM niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene heeft daarnaast ook geen aanvraag tot medische regularisatie ingediend (artikel 9ter).

Een schending van artikel 3 en 8 EVRM wordt niet aangenomen, bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten van 16/10/2020 wat hem via aangetekend schrijven werd betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd vannacht op 12/03/2021 door de PZ Antwerpen geïntercepteerd voor een poging diefstal (AN.18.LB.029197/2021) en het niet naleven van de avondklok (AN.62.LB.029199/2021). Ten aanzien van betrokkene werd na zijn laatste veroordeling in 2015 en zijn vrijstelling uit de gevangenis van Antwerpen op 11/04/2017 nog verschillende keren geïntercepteerd voor gerechtelijke feiten:

- ☐ AN.18.LB.070512720 gewone diefstal door PZ Antwerpen
- ☐ AN.18.LB.07794219 gewone diefstal door PZ Antwerpen
- ☐ AN.45.LB.06762019 verdachte handelingen door PZ Antwerpen
- ☐ AN.18.LB.06933519 voor gewone diefstal door PZ Antwerpen
- ☐ AN.18.LB.05225519 voor gewone diefstal door PZ Antwerpen
- ☐ AN.60.LB.06747017 voor drugsbezit door PZ Antwerpen
- ☐ AN.60.LB.06279217 voor drugsbezit door PZ Antwerpen

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

Op 07/09/2005 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens poging tot afpersing bij nacht, door twee of meer personen, onder twee van de in artikel 471 SWB vermelde omstandigheden en poging tot afpersing bij nacht, door twee of meer personen.

Op 05/10/2006 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 25/06/2010 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling) en poging tot diefstal (herhaling).

Op 02/09/2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal (herhaling).

Op 25/06/2012 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 05/11/2013 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal (herhaling) en bedrieglijke verberging van een gevonden voorwerp (herhaling).

Op 05/03/2015 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal (herhaling).

Gelet op de herhaling van deze feiten (2005-2021) doorheen zijn verblijf in België en de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten van 16/10/2020 wat hem via aangetekend schrijven werd betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd vannacht op 12/03/2021 door de PZ Antwerpen geïntercepteerd voor een poging diefstal (AN.18.LB.029197/2021) en het niet naleven van de avondklok (AN.62.LB.029199/2021). Ten aanzien van betrokkene werd na zijn laatste veroordeling in 2015 en zijn vrijstelling uit de gevangenis van Antwerpen op 11/04/2017 nog verschillende keren geïntercepteerd voor gerechtelijke feiten:

- ☐ AN.18.LB.070512720 gewone diefstal door PZ Antwerpen
- ☐ AN.18.LB.07794219 gewone diefstal door PZ Antwerpen
- ☐ AN.45.LB.06762019 verdachte handelingen door PZ Antwerpen
- ☐ AN.18.LB.06933519 voor gewone diefstal door PZ Antwerpen
- ☐ AN.18.LB.05225519 voor gewone diefstal door PZ Antwerpen
- ☐ AN.60.LB.06747017 voor drugsbezit door PZ Antwerpen
- ☐ AN.60.LB.06279217 voor drugsbezit door PZ Antwerpen

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

Op 07/09/2005 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens poging tot afpersing bij nacht, door twee of meer personen, onder twee van de in artikel 471 SWB vermelde omstandigheden en poging tot afpersing bij nacht, door twee of meer personen.

Op 05/10/2006 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 25/06/2010 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling) en poging tot diefstal (herhaling).

Op 02/09/2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal (herhaling).

Op 25/06/2012 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 05/11/2013 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal (herhaling) en bedrieglijke verberging van een gevonden voorwerp (herhaling).

Op 05/03/2015 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal (herhaling).

Gelet op de herhaling van deze feiten (2005-2021) doorheen zijn verblijf in België en de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden .

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, merken we op dat het CGVS op 20/05/2020 de vluchtelingenstatus opheffen van betrokkene op basis van artikel 55/3, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan betrokkene op 22/05/2020 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat de omstandigheden in verband waarmee betrokkene was erkend als vluchteling hebben opgehouden te bestaan en dat de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben om de gegronde vrees voor vervolging in betrokkene zijn hoofde weg te nemen. Het CGVS oordeelde ook dat de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Het concludeerde dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980 is. Vervolgens werd het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken op 16/10/2020 wat hem betekend werd door een aangetekend schrijven. Daarnaast ontving u diezelfde dag een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten.

Wat uw mogelijke gezins- of familiebanden betreft (u verklaart 3 neven en 1 nonkel te hebben), merken we op dat, zelfs indien u in België verblijvende gezins- of familieleden heeft, uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw eventuele familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Ook merken we op dat de contacten met eventuele familie (neven en nonkels) en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken in uw land van herkomst of in elke andere staat waartoe u allen toegang heeft, of door middel van moderne communicatiemiddelen. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf. Uit het geheel van uw dossier blijkt dat u ongeveer de helft van uw leven doorbracht in uw land van herkomst waarmee u banden heeft die mogelijks sterker zijn dan deze in België en waarvan gelet op uw profiel redelijkerwijs kan worden verwacht dat u zich in Rusland herintegreert.

Wat u medische toestand betreft, u verklaart geen ziekte hebben die u belemmert om te reizen naar uw land van herkomst maar wel hepatitis C zou hebben, waarborgt artikel 3 van het EVRM niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene heeft daarnaast ook geen aanvraag tot medische regularisatie ingediend (artikel 9ter).

Een schending van artikel 3 en 8 EVRM wordt niet aangenomen, bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Vasthouding
(...)"

1.4. Op 12 maart 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod.

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13^{septies} opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1.1. Wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 3° en 13°; 74/13; 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele

motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 41, §2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, van het beginsel *audi alteram partem*, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel alsook van het vermoeden van onschuld.

Na een korte samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing, licht de verzoekende partij haar betoog vooreerst toe als volgt:

“Eerste onderdeel, schending van artikel 7, alinea 1, 1°, 3° e, 12° vreemdelingenwet; schending van de motiveringsverplichting

Het bevel om het grondgebied te verlaten schendt vermelde bepalingen en is bijgevolg nietig.

1. Wat betreft de toepassing van artikel 7, alinea 1, 1° wordt er op gewezen dat verzoeker erkend was als vluchteling en hij van mening is dat de intrekking van zijn vluchtelingenstatus en van zijn verblijf niet conform de wettelijke bepalingen heeft plaatsgevonden en dan ook nog steeds voor betwisting vatbaar is, en dus niet definitief is. Zij kan dan ook geen basis vormen voor het bevel.

2. Verzoeker stelt verder dat artikel 7, alinea 1, 3° vreemdelingenwet de wet de minister geen verplichting tot het nemen van een bevel oplegt, maar wel de mogelijkheid.

De veroordeling wegens strafbare feiten leidt niet automatisch tot het afleveren van een bevel.

Dat er sprake is van het kunnen schaden van de openbare orde is ook betwist; er is geen automatisme tussen een strafrechtelijke veroordeling en het kunnen schaden van de openbare orde. Bovendien wordt er op gewezen dat verzoeker ongeveer drie jaar in vrijheid is geweest na het uitzitten van zijn straf, en er in hoofde van verzoeker op het ogenblik van zijn vrijlating blijkbaar geen reden was om een bevel te geven op basis van het kunnen schaden van de openbare orde. Het is dan de vraag waarom dit thans wel het geval is, daar het moet gaan om een actuele mogelijkheid tot het kunnen schaden van de openbare orde. In de drie jaar dat verzoeker in vrijheid was heeft hij geen probleem gevormd voor de openbare orde. Alleszins betwist hij de beweerde intercepties als afdoende grondslag.

Verder wordt opgemerkt dat de veroordelingen geleid hebben telkens tot relatief korte straffen, en deze verklaarbaar zijn door een precaire economische toestand waarin verzoeker verkeerde.

Verzoeker betwist eveneens dat de interceptie op 12.3.2021 een grondslag kan vormen: hij betwist dat hij een poging tot diefstal heeft gedaan. Hij ging sigaretten zoeken.

De kerndiscussie is of op datum van 12.3.2021 met afdoende reden kan gesteld worden dat verzoeker op die datum door zijn gedrag kan geacht worden de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden. Het moet ook gaan om de inschatting van de ernst en actualiteit ervan. Verzoeker stelt dat dat niet het geval is, alleszins dat er in die zin geen afweging is geschied door de bestreden beslissing.

3. Wat betreft de toepassing van artikel 7, alinea 1, 13° wordt er op gewezen op de beslissing die tot gevolg heeft dat het verblijf hem geweigerd wordt of dat er een einde aan wordt gemaakt.

De beslissingen tot opheffing van zijn asielstatus en de intrekking van zijn verblijf, zijn, zoals hoger gesteld, betwist in die zin dat de vraag wordt gesteld naar de geldige kennisgevingen zowel van de beslissingen zelf als van de noodzakelijk voorafgaande verhoren.

Verzoeker betwist die geldigheid.

Tweede onderdeel, schending van artikel 74/14 vreemdelingenwet

Aan verzoeker wordt bij toepassing van artikel 74/14 § 3, 1° (risico onderduiken) en 3° (gevaar openbare orde) vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven.

1. De bestreden beslissing verwijst dan voor wat het risico op onderduiken betreft naar 4°.

De verwijzing naar 4° bevat geen wetsartikel. Mogelijk bedoelt de beslissing hiermee artikel 1, § 2, alinea 1, 4° vreemdelingenwet (niet gehouden aan een verwijderingsmaatregel), maar dit staat niet in de beslissing.

Er is bijgevolg een formele schending van de motiveringsverplichting door geen juiste of bestaande rechtsgrond aan te duiden.

Het is niet aan de Raad noch aan verzoeker om zelf maar de rechtsgrond erbij te denken die er mogelijk op past.

2. Ondergeschikt en voor zover een geldige rechtsbasis toch zou aanvaard worden, quod non, wordt het volgende gesteld in verband met de beweerde motieven dat verzoeker zou onderduiken.

In eerste instantie en algemeen wordt er op gewezen dat verzoeker geen belang of intentie heeft om onder te duiken daar hij absoluut legaal in België wil verblijven daar hij elders geen belangen meer heeft. Hij is niet ondergedoken in de drie jaar nadat hij in vrijheid werd gesteld. Hiermee is geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Wat de specifieke motieven betreft:

Verzoeker zou het bevel van 16.10.2020 niet hebben nageleefd. Dit bevel werd hem aangetekend verzonden. De vraag is naar welk adres. Verzoeker stelt dat hij er geen kennis van had, zodat hij er zich ook niet naar kon gedragen.

De interceptie van 12.3.20212 en de veroordelingen, als grond voor bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Verzoeker verwijst naar wat hoger hierover is gesteld.

De motieven zijn ook niet afdoende.

3. Artikel 74/14 §3 vreemdelingenwet houdt geen enkele verplichting in in hoofde van de verwerende partij, maar een mogelijkheid ('kan' afwijken van de termijn van §1). De afwijking van die termijn vereist dan ook een ernstige motivering die bovendien ook nog proportioneel moet zijn rekening houdend met enerzijds de belangen van de Belgische staat en anderzijds deze van verzoeker.

Dergelijke motivering en/of proportionaliteitstoets is er niet.

Het had volstaan om verzoeker gewoon een bevel te geven, quod non, met een termijn zodat hij zo nodig en zo het bevel geldig is, vrijwillig kon vertrekken.

Derde onderdeel, schending van het redelijkheids-, proportionaliteits en zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verblijft bijna 20 jaar ononderbroken in België.

Het bevel is een zelfstandige titel. Ook in dat kader dient de redelijkheidsverplichting te worden gerespecteerd.

De vraag is of het voor elke redelijk denkende mens aanvaardbaar is om een persoon die zo lang in België verblijft, die 18 jaar was als hij Tsjetsjenië midden in de burgeroorlog ontvlucht is, die intussen langer in België verblijft dan de periode dat hij in zijn land van herkomst heeft verbleven, die hier het statuut had van vluchteling en die logischerwijze geen enkele band meer heeft met het land van herkomst, een bevel om het grondgebied te geven, zelfs rekening houdend met de strafbare feiten die geen betrekking hebben op geweld, terrorisme of sexueel gerelateerd zijn.

Het gaat niet op om te stellen dat deze discussie diende gevoerd te worden in het kader van de intrekking van het verblijf. Deze discussie dient ook gevoerd te worden in het kader van het hier bestreden bevel. Ook in dat kader dient de redelijkheid te worden gerespecteerd, en moet de beslissing proportioneel en zorgvuldig zijn.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing deze beginselen niet respecteert."

Na een theoretisch betoog over de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, de artikelen 47/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel en van het hoorrecht en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en verwijzingen naar arresten van de Raad waaruit haar theoretische beschouwingen blijken, licht de verzoekende partij in het vierde onderdeel van het eerste middel toe als volgt:

"Uit vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen. Verder dienen de hoger onderliggende principes van het arrest te worden gerespecteerd:

-er moet rekening worden gehouden met het privéleven, en de appreciatie dient in concreto te geschieden, op basis van werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid moeten worden vastgesteld.

-de grondvoorwaarden van artikel 7 moeten vervuld zijn en op hun interne wettigheid beoordeeld worden.

-er dient een actuele en ex nunc afweging te worden gemaakt van de belangen van verzoeker op basis van artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 5 Terugkeerrichtlijn.

-Artikel 8 EVRM is een waarborg en heeft niet te maken met louter goede wil; er moet in dat kader een nauwkeurig onderzoek geschieden; de beslissing moet op zorgvuldige wijze worden voorbereid en steunen op concrete feiten; het moet gaan om een fair balance afweging; alle feiten moeten hierbij worden afgewogen. Het is een feitenkwestie die de aanwezigheid van effectief beleefde persoonlijke banden toetst.

(...)

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen, en dit voor een onbepaalde duur, minstens voor lange duur.

(...)

4. Concrete toepassing op het bevel.

4.1. Schending van artikel 8 EVRM, al of niet in samenlezing met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

De beoordeling van het gezinsleven neemt in wezen enkel het enge onderdeel familie in overweging.

De aanwezigheid van ooms, tante en neven wordt niet ernstig in overweging genomen, maar wordt in essentie verworpen met het argument van de veroordelingen: 'ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde'. Dit is een algemene stijlformule die in strijd is met de zorgvuldigheidsverplichting.

Er is geen ernstige proportionaliteitsafweging geschied. In feite steunt de motivering om het gezinsleven af te wijzen op het 'eigen strafrechtelijk verleden'. Verzoeker ontkent niet dat hij strafrechtelijke feiten beging. Maar er diende op dit punt een evenwichtige afweging te geschieden. Het ging om veroordelingen van maximum 1 jaar voor diefstal zonder geweld, en dus niet om jarenlange gevangenisstraffen van boven de drie jaar.

4.2. Schending van het hoorrecht, al of niet in samenlezing met artikel 8 EVRM.

Er is geen echt hoorrecht gerespecteerd. Er is enkel het verhoor door de politie Antwerpen van 12.3.2021.

Het hoorrecht moet specifiek slaan op de te nemen administratieve beslissing. Het verhoor diende verder te geschieden door een afgevaardigde van verwerende partij, omdat die vertrouwd is met de vreemdelingenwetgeving. De politie is niet de aangewezen autoriteit om dergelijk specifiek verhoor af te nemen.

Als verzoeker op correcte wijze was gehoord had hij kunnen weerleggen dat zijn medische toestand hem niet zou belemmeren om het land te verlaten, dat zijn familiale banden in Tsjetsjenië dermate waren dat zij effectief niet meer bestonden en anderzijds dat zijn enige familie zich in België ophield.

Verzoeker had er ook op kunnen wijzen dat hij niet terug kon naar Tsjetsjenië omdat hij dit land ontvlucht is omwille van het gevaar dat hij er liep tijdens de burgeroorlog en dat de beweerde stabiliteit die in de beslissing wordt vermeld, betwistbaar is, en dat er nog steeds een dictatuur heerst en de realiteit is dat teruggekeerde vluchtelingen aan zwaar verhoor en eventuele opsluiting en harde aanpak, worden onderworpen.

Verzoeker had ook kunnen argumenteren dat een gezinsleven via de moderne communicatiemiddelen een drogmotief is.

Verzoeker had er ook op kunnen wijzen dat zijn medische aandoening verzorging in België nodig had, en hij hiervoor in België in behandeling was.

Dit had ertoe kunnen leiden dat er geen bevel, alleszins geen bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek, zou gegeven geweest zijn.

Het respecteren van een correct hoorrecht zou tot een andere beslissing hebben geleid."

3.2.1.2. De Raad wijst erop dat de in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel respectievelijk gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van haar arrestatie, dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, waarbij de verwerende partij preciseert: "Betrokkene werd vannacht op 12/03/2021 door de PZ Antwerpen geïntercepteerd voor een poging diefstal (AN.18.LB.029197/2021) en het niet naleven van de avondklok (AN.62.LB.029199/2021). Ten aanzien van betrokkene werd na zijn laatste veroordeling in 2015 en zijn vrijstelling uit de gevangenis van Antwerpen op 11/04/2017 nog verschillende keren geïntercepteerd voor gerechtelijke feiten:

- ☐ AN.18.LB.070512720 gewone diefstal door PZ Antwerpen
- ☐ AN.18.LB.07794219 gewone diefstal door PZ Antwerpen
- ☐ AN.45.LB.06762019 verdachte handelingen door PZ Antwerpen
- ☐ AN.18.LB.06933519 voor gewone diefstal door PZ Antwerpen
- ☐ AN.18.LB.05225519 voor gewone diefstal door PZ Antwerpen
- ☐ AN.60.LB.06747017 voor drugsbezit door PZ Antwerpen
- ☐ AN.60.LB.06279217 voor drugsbezit door PZ Antwerpen

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

Op 07/09/2005 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens poging tot afpersing bij nacht, door twee of meer personen, onder twee van de in artikel 471 SWB vermelde omstandigheden en poging tot afpersing bij nacht, door twee of meer personen.

Op 05/10/2006 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 25/06/2010 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling) en poging tot diefstal (herhaling).

Op 02/09/2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal (herhaling).

Op 25/06/2012 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 05/11/2013 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal (herhaling) en bedrieglijke verberging van een gevonden voorwerp (herhaling).

Op 05/03/2015 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal (herhaling).

Gelet op de herhaling van deze feiten (2005-2021) doorheen zijn verblijf in België en de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden ." en dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf.

Vervolgens geeft de verwerende partij in het bestreden bevel weerslag van haar onderzoek in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stellende dat:

"In het formulier hoorrecht dat de PZ Antwerpen op 12/03/2021 heeft afgenomen verklaart betrokkene dat hij al 20 jaar in België is, hij een vluchteling is uit Tsjetsjenië, hij nergens anders een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, nergens anders zijn vingerafdrukken werden genomen, dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen naar zijn land van herkomst maar dat hij wel Hepatitis C zou hebben, hij ongeveer 3 neven en 1 nonkel heeft in België en geen familie heeft in zijn land van herkomst.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, merken we op dat het CGVS op 20/05/2020 de vluchtelingenstatus opheffen van betrokkene op basis van artikel 55/3, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan betrokkene op 22/05/2020 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat de omstandigheden in verband waarmee betrokkene was erkend als vluchteling hebben opgehouden te bestaan en dat de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben om de gegronde vrees voor vervolging in betrokkene zijn hoofde weg te nemen. Het CGVS oordeelde ook dat de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Het concludeerde dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980 is. Vervolgens werd het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken op 16/10/2020 wat hem betekend werd door een aangetekend schrijven. Daarnaast ontving u diezelfde dag een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten.

Wat uw mogelijke gezins- of familiebanden betreft (u verklaart 3 neven en 1 nonkel te hebben), merken we op dat, zelfs indien u in België verblijvende gezins- of familieleden heeft, uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw eventuele familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Ook merken we op dat de contacten met eventuele familie (neven en nonkels) en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken in uw land van herkomst of in elke andere staat waartoe u allen toegang heeft, of door middel van moderne communicatiemiddelen. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf. Uit het geheel van uw dossier blijkt dat u ongeveer de helft van uw leven doorbracht in uw land van herkomst waarmee u banden heeft die mogelijks sterker zijn dan deze in België en waarvan gelet op uw profiel redelijkerwijs kan worden verwacht dat u zich in Rusland herintegreert.

Wat u medische toestand betreft, u verklaart geen ziekte hebben die u belemmert om te reizen naar uw land van herkomst maar wel hepatitis C zou hebben, waarborgt artikel 3 van het EVRM niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet

blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene heeft daarnaast ook geen aanvraag tot medische regularisatie ingediend (artikel 9ter).

Een schending van artikel 3 en 8 EVRM wordt niet aangenomen, bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Tenslotte motiveert de verwerende partij met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, namelijk daar er enerzijds een risico op onderduiken bestaat, waarna de verwerende partij toelicht dat de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten van 16 oktober 2020 wat haar via aangetekend schrijven werd betekend, dat deze vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Anderzijds wordt conform artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet erop gewezen dat de verzoekende partij een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, waarna de motieven hiervoor herhaald worden.

Betreffende het motief gestoeld op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, een risico op onderduiken, betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing verwijst naar 4°, dat dit geen wetsartikel bevat, dat mogelijk hiermee artikel 1, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet wordt bedoeld, betreffende het zich niet houden aan een verwijderingsmaatregel, maar dat dit niet in de bestreden beslissing staat, dat er bijgevolg een schending is van de formele motiveringsplicht door geen rechtsgrond aan te duiden. De Raad wijst hieromtrent naar de uiteenzetting onder punt 3.2.1.5.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet vervatte formele motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.1.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetgeving en de door de verzoekende partij aangevoerde schendingen.

3.2.1.4. Het bestreden bevel steunt op drie motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. De gemachtigde verwijst naar artikel 7, eerste lid, ten eerste, ten derde en ten dertiende van de Vreemdelingenwet die respectievelijk steunen op het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het louter feit dat een tweede en/of derde motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

3.2.1.4.1. Betreffende het motief dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, wijst de verzoekende partij erop dat zij erkend was als vluchteling en stelt zij van mening te zijn dat de intrekking van haar vluchtelingenstatus en van haar verblijf niet conform de wettelijke bepalingen heeft plaatsgevonden en dan ook nog steeds voor betwisting vatbaar zijn en dus niet definitief waardoor zij geen basis kunnen vormen voor het bevel.

Nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij zicht beperkt tot de loutere bewering dat deze beslissingen niet conform de wettelijke bepalingen hebben plaatsgevonden, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in het kader van onderhavig beroep zich niet dienstig kan richten tegen voormelde beslissingen. Bovendien stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de beslissing houdende de opheffing van de vluchtelingenstatus en de beslissing tot beëindiging van haar verblijf aan de verzoekende partij per aangetekende zending werden betekend op het laatst gekende adres van de verzoekende partij in Oostende zoals dat blijkt uit het Rijksregister. Dit wordt door de raadsheer, na inzage in het dossier, niet betwist. De raadsheer van de verzoekende partij wijst er terechtzitting op dat zij ambtshalve werd afgeschreven van het adres in Oostende reeds lange tijd geleden, doch dat de verwerende partij alsnog de beslissingen richtte aan de burgemeester van die verblijfplaats. De verzoekende partij betoogt geenszins, nog minder toont zij aan, dat dit adres niet haar laatst door haar aan de verwerende partij bekend gemaakte adres betreft of dat zij een adreswijziging heeft doorgegeven aan de verwerende partij. De raadsheer van de verzoekende partij erkent ter terechtzitting dat de verwerende partij pogingen heeft ondernomen om briefwisseling te sturen naar een adres dat de verzoekende partij opgaf bij haar vrijlating uit de gevangenis in 2017 en dat ook daar geen briefwisseling werd ontvangen door de verzoekende partij en erkent eveneens dat zij deels de verantwoordelijkheid draagt voor het haar niet kunnen betekenen van de beslissingen. Het betoog van de raadsheer ter terechtzitting dat indien bleek dat de beslissingen niet konden worden betekend op het laatst gekende adres, de verwerende partij de mogelijkheid had deze te versturen naar de advocaat en/of naar het CGVS, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De verzoekende partij toont op het eerste zicht geenszins aan dat de beslissingen tot opheffing van de vluchtelingenstatus en tot beëindiging van verblijf haar niet rechtsgeldig werden betekend.

De beroepstermijn voor het aanvechten van beide voormelde beslissingen is op het eerste zicht dan ook verstreken waardoor deze beslissingen definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn. De verzoekende partij kan aldus niet dienstig laten uitschijnen dat zij zich nog kan beroepen op een vluchtelingenstatus of een wettig verblijf of dat de beslissingen betreffende de opheffing van de vluchtelingenstatus en betreffende de beëindiging van haar verblijf nog niet definitief zijn, waardoor er geen basis is voor het gronden van het bevel op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

3.2.1.4.2. Betreffende het motief dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf, betoogt de verzoekende partij dat de beslissing tot opheffing van haar asielstatus en de intrekking van haar verblijf betwist zijn in die zin dat de vraag wordt gesteld naar de geldige kennisgevingen zowel van de beslissingen zelf als van de noodzakelijke voorafgaande verhoren.

De Raad herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de beslissing houdende de opheffing van de vluchtelingenstatus en de beslissing tot beëindiging van haar verblijf aan de verzoekende partij per aangetekende zending werden betekend op het laatst gekende adres van de verzoekende partij in Oostende. Betreffende de betwisting omtrent de geldige kennisgeving kan gewezen worden naar de uiteenzetting in punt 3.2.1.4.1.

De beroepstermijn voor het aanvechten van beide voormelde beslissingen is op het eerste zicht intussen verstreken waardoor deze beslissingen definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn. Waar zij zich richt tegen de kennisgeving van noodzakelijke voorafgaande verhoren aan de voormelde beslissingen, kan de Raad slechts opnieuw vaststellen dat deze kritiek niet gericht is tegen de *in casu*

bestreden beslissing doch een kritiek betreft op de procedures die geleid hebben tot de beslissingen tot opheffing van de vluchtelingenstatus en tot beëindiging van haar verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijke kritiek diende zij te voeren tegen de voormelde beslissingen en kan niet dienstig tegen de *in casu* bestreden beslissing worden aangebracht. Met haar betoog toont de verzoekende partij dan ook op het eerste zicht geen schending van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet aan.

3.2.1.4.3. Betreffende de kritiek op de vaststelling dat het bestreden bevel gegrond wordt op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wijst de Raad op wat hieromtrent wordt gesteld in punt 3.2.1.6.

3.2.1.4.4. Een schending van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en/of 13° van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht in het licht van voormelde bepalingen wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

3.2.1.5. Wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt niet enkel verwezen naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, doch ook naar artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet: *“een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. Deze motieven betreffende de bedreiging voor de openbare orde volstaan op zich reeds om het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek te staven, zodat dient vastgesteld te worden dat de kritiek van verzoekende partij betreffende het risico op onderduiken slechts een kritiek op een overtollig motief betreft en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad wijst op wat volgt.

3.2.1.5.1. Betreffende het motief gestoeld op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, een risico op onderduiken, betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing verwijst naar 4°, dat dit geen wetsartikel bevat, dat mogelijk hiermee artikel 1, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet wordt bedoeld, betreffende het zich niet houden aan een verwijderingsmaatregel, maar dat dit niet in de bestreden beslissing staat, dat er bijgevolg een schending is van de formele motiveringsplicht door geen rechtsgrond aan te duiden, dat het niet aan de Raad, noch aan de verzoekende partij is om zelf maar de rechtsgrond erbij te denken die er mogelijk op past. Zij betoogt voorts dat er in eerste instantie en algemeen op wordt gewezen dat zij geen belang of intentie heeft om onder te duiken daar zij absoluut legaal in België wil verblijven daar zij elders geen belangen meer heeft, dat zij niet is ondergedoken in de drie jaar nadat zij in vrijheid werd gesteld, dat hiermee geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. Zij vervolgt dat zij het bevel van 16 oktober 2020 niet zou hebben nageleefd, dat dit bevel haar aangetekend werd verzonden, dat de vraag is naar welk adres, dat zij er geen kennis van had zodat zij er zich ook niet naar kon gedragen.

Uit de formele motiveringswet van 29 juli 1991 kan niet worden afgeleid dat de verwijzing in een bestuurshandeling naar een bepaling noodzakelijk gepaard moet gaan met de vermelding van de gehanteerde regelgeving, althans niet indien de verzoekende partij na het lezen van de beslissing, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, weet of redelijkerwijze kan weten om welke norm het gaat (cfr. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, STAELENS; RvS 14 maart 2006, nr. 161.353, DAEMS). Het niet of niet-precies vermelden van de juridische grondslag kan alleen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing indien dit de verzoekende partij zou hebben geschaad (RvS 18 oktober 2004, nr. 136.166, DEJONCKHEERE).

De verzoekende partij viseert met haar uiteenzetting het volgende motief:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

(...)

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten van 16/10/2020 wat hem via aangetekend schrijven werd betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Zij stelt dat de verwijzing naar “4°” geen wetsartikel bevat.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij betoogt dat mogelijk hiermee artikel 1, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet wordt bedoeld, betreffende het zich niet houden aan een verwijderingsmaatregel.

Artikel 1, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

[...]

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugrijvings- of verwijderingsmaatregel;

[...]”

Het leidt op het eerste zicht geen twijfel dat het geviseerde motief toepassing maakt van artikel 1, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, en uit het verzoekschrift blijkt op het eerste zicht dat de verzoekende partij dat ook zo begrepen heeft, zodat op het eerste gezicht geen belangenschade blijkt.

De verzoekende partij betoogt in het algemeen nog dat zij geen belang of intentie heeft om onder te duiken daar zij absoluut legaal in België wil verblijven daar zij elders geen belangen meer heeft en hiermee geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. Met een dergelijk betoog, dat niets meer betreft dan een loutere bewering, toont zij op het eerste zicht geenszins aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat, gelet op het feit dat een vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en het aldus weinig waarschijnlijk is dat de verzoekende partij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing, artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Ook waar zij stelt dat zij niet is ondergedoken in de drie jaar nadat zij in vrijheid werd gesteld, dat hiermee geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing, toont zij op het eerste zicht geenszins aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat, gelet op het feit dat een vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en het aldus weinig waarschijnlijk is dat de verzoekende partij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing, artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Betreffende het betoog dat zij geen kennis heeft gekregen van het bevel van 16 oktober 2020, dat de vraag kan gesteld worden naar welk adres dit aangetekend werd verzonden en dat zij, gelet op het geen kennis hebben van het bevel, er zich niet naar kon gedragen, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 oktober 2020 (samen met de beslissing tot beëindiging van het verblijf) aan de verzoekende partij per aangetekende zending werd betekend op het door de verwerende partij laatst gekende adres van de verzoekende partij in Oostende. De verzoekende partij betoogt geenszins, nog minder toont zij aan, dat dit adres niet haar laatst aan de verwerende partij bekend gemaakte adres betreft of dat zij een adreswijziging heeft doorgegeven aan de verwerende partij. Zoals reeds *supra* werd gesteld toont de verzoekende partij in haar verzoekschrift en ter terechtzitting op het eerste zicht geenszins aan dat deze beslissing haar niet rechtsgeldig werd betekend. Het eventueel niet ter kennis zijn van dit bevel aan de verzoekende partij is op het eerste zicht volledig aan haar eigen toedoen te wijten, minstens toont de verzoekende partij ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift en ter terechtzitting het tegendeel niet aan. De verzoekende partij kan dan ook op het eerste zicht bezwaarlijk tegenwerpen dat zij zich niet kon gedragen naar het bevel daar zij er geen kennis van had. Gelet op het feit dat op het eerste zicht blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 oktober 2020 rechtsgeldig aan de verzoekende partij werd betekend, komt het de Raad *prima facie* niet kennelijk onredelijk, noch in strijd met artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet voor te oordelen dat, gelet op het feit dat een vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en het aldus weinig waarschijnlijk is dat de verzoekende partij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing, artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

3.2.1.5.2. Betreffende de kritiek op de vaststelling dat de beslissing tot afwezigheid van termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten gegrond wordt op artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet wijst de Raad op wat hieromtrent wordt gesteld in punt 3.2.1.6.

3.2.1.5.3. Voorts betoogt de verzoekende partij nog dat artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet geen enkele verplichting inhoudt maar een mogelijkheid, dat de afwijking van die termijn dan ook een ernstige motivering vereist die bovendien nog proportioneel moet zijn rekening houdend met enerzijds de belangen van de Belgische staat en anderzijds haar belangen, dat dergelijke motivering en/of proportionaliteitstoets er niet is, dat het had volstaan haar een gewoon bevel te geven met een termijn zodat zij zo nodig en zo het bevel geldig is, vrijwillig kon vertrekken.

De Raad wijst erop dat artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat kan worden afgeweken van de standaardtermijn voor vrijwillig vertrek bij een bevel om het grondgebied te verlaten van dertig dagen, en wel in de in deze bepaling opgesomde gevallen. *In casu* heeft de verwerende partij besloten tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek, met toepassing van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, met name omdat er een risico op onderduiken zou bestaan en omdat de verzoekende partij een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, waarna de motieven hiervoor worden uiteengezet. Derhalve moet worden vastgesteld dat de afwijking van de standaardtermijn wel degelijk werd gemotiveerd. De verzoekende partij toont met haar betoog op het eerste zicht geenszins aan dat deze motivering niet ernstig is.

In de mate dat de verzoekende partij de proportionaliteit van deze maatregel in vraag stelt en daarbij aangeeft dat het had volstaan om haar een gewoon bevel te geven zodat zij vrijwillig kon vertrekken, toont zij niet met concrete argumenten aan dat het kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn van het bestuur om haar geen termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen. Bovendien toont zij geenszins aan welke persoonlijke belangen worden geschaad door haar geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen en aldus niet met welke belangen de verwerende partij bij het nemen van de beslissing tot afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek gehouden was rekening te houden of omwille van welke persoonlijke belangen zou kunnen geoordeeld worden dat het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek disproportioneel is.

3.2.1.5.4. Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.2.1.6. Betreffende de motieven waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en dat zij een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, betoogt de verzoekende partij dat de motieven betreffende de interceptie van 12 maart 2021 en de veroordelingen niet afdoende zijn. Zij betoogt dat de veroordeling wegens strafbare feiten niet automatisch leidt tot het afleveren van een bevel, dat zij betwist dat er sprake is van het kunnen schaden van de openbare orde, dat er geen automatisme is tussen een strafrechtelijke veroordeling en het kunnen schaden van de openbare orde, dat zij ongeveer drie jaar in vrijheid is geweest na het uitzitten van haar straf en er in haar hoofd op het ogenblik van haar vrijlating blijkbaar geen reden was om een bevel te geven op basis van het kunnen schaden van de openbare orde, dat het dan ook de vraag is waarom dit thans wel het geval is, daar het moet gaan om een actuele mogelijkheid tot het kunnen schaden van de openbare orde, dat in de drie jaar dat zij in vrijheid is geweest zij geen probleem heeft gevormd voor de openbare orde, dat zij alleszins de beweerde intercepties betwist als afdoende grondslag. Zij merkt ook op dat de veroordelingen geleid hebben tot telkens relatief korte straffen en deze verklaarbaar zijn door een precaire economische toestand waarin zij verkeerde, dat zij eveneens betwist dat de interceptie van 12 maart 2021 een grondslag kan vormen, dat zij betwist dat zij een poging tot diefstal heeft gedaan, dat zij sigaretten ging zoeken. Zij meent dat de kerndiscussie is of op datum van 12 maart 2021 met afdoende reden kan gesteld worden dat zij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, dat het ook moet gaan om een inschatting van de ernst en de actualiteit ervan. Zij stelt dat dit niet het geval is, dat er alleszins in die zin geen afweging is geschied door de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip “openbare orde” in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant is *in casu*, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C- 554/13. Het Hof beklemtoint dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen,

in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van dit arrest stelt het Hof dat: *“Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).”*

Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Aldus blijkt dat een overtreding van een strafbepaling weliswaar in strijd is met de openbare orde maar dit niet betekent dat elke overtreding automatisch ook een gevaar voor de openbare orde oplevert. Hieruit volgt dat bij gevaar voor de openbare orde ‘naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast’.

In casu leidt de verwerende partij het bestaan van een bedreiging voor de openbare orde af uit het gegeven dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan poging tot afpersing bij nacht door twee of meer personen; aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling) en poging tot diefstal (herhaling); aan diefstal (herhaling); diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan diefstal (herhaling) en bedrieglijke verberging van een gevonden voorwerp (herhaling) en aan diefstal (herhaling), waarvoor zij in de periode van 7 september 2005 tot 5 maart 2015 veroordeeld werd tot respectievelijk een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van 3 jaren behalve voorlopige hechtenis, een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaren, een gevangenisstraf van 1 jaar, een gevangenisstraf van 6 maanden, een gevangenisstraf van 3 maanden, een gevangenisstraf van 8 maanden en een gevangenisstraf van 6 maanden. Zij wijst er ook op dat de verzoekende partij na haar laatste veroordeling in 2015 en haar vrijstelling uit de gevangenis op 11 april 2017 nog verschillende keren geïntercepteerd werd voor gerechtelijke feiten, waarbij melding wordt gemaakt van vier gewone diefstallen, een poging tot diefstal, twee feiten van drugsbezit en verdachte handelingen. De verwerende partij wijst erop dat gelet op de herhaling van de feiten doorheen haar verblijf in België en de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij bezwaarlijk laten uitschijnen dat de besteden beslissing automatisch is gevolgd uit de veroordeling wegens strafbare feiten of dat er sprake is van een automatisme tussen een strafrechtelijke veroordeling en het kunnen schaden van de openbare orde. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet enkel blijkt dat de verzoekende partij werd veroordeeld doch wordt ook gemotiveerd betreffende de aard en de ernst van de feiten en de strafmaat. Daarnaast wordt ook gewezen op het feit dat de verzoekende partij na haar laatste veroordeling in 2015 en haar vrijstelling uit de gevangenis op 11 april 2017 nog verschillende keren geïntercepteerd werd voor gerechtelijke feiten alsook dat, gelet op de herhaling van de feiten doorheen haar verblijf in België en de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Door het enkel stellen dat de veroordelingen geleid hebben tot telkens relatief korte straffen en deze verklaarbaar zijn door een precaire economische toestand waarin zij verkeerde, slaagt de verzoekende

partij er op het eerste zicht niet in voormelde motieven waarin gewezen wordt op het herhalend karakter van de feiten en de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten, te weerleggen. Dat het plegen van de feiten verklaarbaar is door een precaire economische toestand waarin zij verkeerde, betreft overigens een loutere bewering die zij ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift op het eerste zicht niet aannemelijk maakt.

Daarenboven blijkt uit de voormelde motieven van de bestreden beslissing duidelijk waarom de verzoekende partij, niettegenstaande zij werd vrijgelaten uit de gevangenis op 11 april 2017, actueel geacht wordt een gevaar voor de openbare orde te vormen, waarbij gewezen wordt op de verschillende veroordelingen alsook op de acht intercepties voor gerechtelijke feiten na haar vrijlating alsook op het herhalend karakter van de feiten en de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten. De verzoekende partij kan gelet op voormelde motieven dan ook op het eerste zicht niet dienstig voorhouden dat in de drie jaar dat zij in vrijheid is geweest zij geen probleem heeft gevormd voor de openbare orde.

Waar de verzoekende partij stelt dat het gaat om beweerde intercepties, wijst de Raad erop dat de intercepties waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, hun grondslag vinden in het administratief dossier.

Betreffende het wijzen op de intercepties voor gerechtelijke feiten in de bestreden beslissing om de beoordeling dat de verzoekende partij een bedreiging voor de openbare orde is en geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden te schragen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij door enkel te stellen dat zij de beweerde intercepties betwist als afdoende grondslag, niet overgaat tot het *in concreto* betwisten of weerleggen van de feiten en zij op het eerste zicht geenszins aantoonde dat de verwerende partij ten onrechte verwezen heeft naar de intercepties voor gerechtelijke feiten. Enkel betreffende de interceptie van 12 maart 2021 stelt zij dat zij betwist dat zij een poging tot diefstal heeft gedaan en dat zij sigaretten ging zoeken. Met een dergelijk betoog verklaart zij geenszins waarom zij, indien zij enkel sigaretten wou gaan zoeken, in bezit was van een ijzeren staaf, zoals blijkt uit de vaststellingen van de politie in Antwerpen die blijken uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 12 maart 2021. Zij toont met haar betoog dan ook niet aan dat ten onrechte een PV voor poging tot diefstal werd opgemaakt en aldus niet dat de verwerende partij ten onrechte verwezen heeft naar de interceptie van 12 maart 2021 om de bedreiging die zij vormt voor de openbare orde te staven. Zelfs indien zou blijken dat ten onrechte een poging tot diefstal werd vastgesteld of deze niet afdoende kan blijken uit de feiten en de verwerende partij ten onrechte heeft verwezen naar de interceptie van 12 maart 2021, stelt de Raad vast dat uit het geheel van de motieven waar gewezen wordt op talrijke veroordelingen en overige intercepties voor gerechtelijke feiten, op de herhaling van de feiten doorheen haar verblijf in België en de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten, op het eerste zicht afdoende blijkt waarom de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, zodat het eventueel gegrond bevinden van de kritiek op de verwijzing in de motieven naar de interceptie van 12 maart 2021, niet kan leiden tot het foutief of kennelijk onredelijk achten van de beoordeling dat de verzoekende partij een bedreiging is voor de openbare orde en door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat de intercepties geen afdoende grondslag zijn om de dreiging van de openbare orde te schragen – waarbij zij bovendien voorbijgaat aan de talrijke veroordelingen die vermeld worden in de bestreden beslissing – en zich in dit kader zou beroepen op het vermoeden van onschuld wordt gewezen op vaststaande rechtspraak van de Raad van State dat het vermoeden van onschuld niet belet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Het “*vermoeden van onschuld*” is bovendien een fundamenteel beginsel uit het strafrecht en heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. Er blijkt niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op dit beginsel wat het thans bestreden bevel betreft, die geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling is.

Het loutere feit dat de verzoekende partij ongeveer drie jaar in vrijheid is geweest na het uitzitten van haar straf en er in haar hoofd op het ogenblik van haar vrijlating blijkbaar geen reden was om een bevel te geven op basis van het kunnen schaden van de openbare orde, doet voorts op het eerste zicht

geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Het loutere feit dat de verwerende partij op het ogenblik van de vrijlating van de verzoekende partij, die op dat ogenblik overigens nog over een vluchtelingenstatus beschikte, niet overging tot een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van kunnen schaden van de openbare orde leidt op het eerste zicht niet automatisch tot de vaststelling dat de verwerende partij drie jaar na de vrijlating van de verzoekende partij niet langer kan oordelen dat de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. Dit geldt des te meer daar uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verzoekende partij na haar laatste veroordeling in 2015 en haar vrijstelling uit de gevangenis op 11 april 2017 nog verschillende keren geïntercepteerd werd voor gerechtelijke feiten, waarbij melding wordt gemaakt van vier gewone diefstallen, een poging tot diefstal, twee feiten van drugsbezit en verdachte handelingen.

Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij op het eerste zicht niet dienstig laten uitschijnen dat er geen sprake is van een actuele mogelijkheid tot het kunnen schaden van de openbare orde, noch dat het actuele karakter van de dreiging niet afdoende zou blijken uit de motieven van de bestreden beslissing. Evenmin kan zij dienstig betogen dat er geen sprake is van een inschatting van de ernst en de actualiteit en dat er geen afweging is geschied door de bestreden beslissing. De vraag waarom de verzoekende partij thans geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden, wordt aldus wel degelijk op afdoende wijze beantwoord in de bestreden beslissing. Zij maakt met haar betoog op het eerste zicht niet aannemelijk dat op 12 maart 2021 niet met afdoende reden kan gesteld worden dat zij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn om toepassing te maken van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

3.2.1.7. In een derde onderdeel van het eerste middel meent de verzoekende partij dat het redelijkheids-, het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook artikel 3 van het EVRM geschonden zijn, doordat zij bijna 20 jaar ononderbroken in België verblijft en dat het bij het nemen van het bevel eveneens de redelijkheidsverplichting dient te worden gerespecteerd. Zij meent dat de vraag is *“of het voor elke redelijk denkende mens aanvaardbaar is om een persoon die zo lang in België verblijft, die 18 jaar was als hij Tsjetsjenië midden in de burgeroorlog ontvlucht is, die intussen langer in België verblijft dan de periode dat hij in zijn land van herkomst heeft verbleven, die hier het statuut had van vluchteling en die logischerwijze geen enkele band meer heeft met het land van herkomst, een bevel om het grondgebied te geven, zelfs rekening houdend met de strafbare feiten die geen betrekking hebben op geweld, terrorisme of sexueel gerelateerd zijn.”* Zij betoogt dat het niet opgaat te stellen dat deze discussie diende gevoerd te worden in het kader van de beslissing tot intrekking van verblijf, dat deze discussie ook dient gevoerd te worden in het kader van het bestreden bevel, dat ook in dit kader de redelijkheid dient gerespecteerd te worden en de beslissing proportioneel en zorgvuldig moet zijn.

Door louter te stellen dat zij 20 jaar ononderbroken in België verblijft, dat zij 18 jaar was als zij Tsjetsjenië midden in de burgeroorlog ontvlucht is, dat zij intussen langer in België verblijft dan de periode dat zij in haar land van herkomst heeft verbleven, dat zij hier het statuut had van vluchteling – feiten waarmee in de bestreden beslissing rekening werd gehouden – en louter te beweren dat zij logischerwijze geen enkele band meer heeft met haar herkomstland, toont de verzoekende partij op het eerste zicht geenszins aan dat de motieven van de *in casu* bestreden beslissing waar wordt gesteld *“dat het CGVS op 20/05/2020 de vluchtelingenstatus opgeheven van betrokkene op basis van artikel 55/3, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan betrokkene op 22/05/2020 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat de omstandigheden in verband waarmee betrokkene was erkend als vluchteling hebben opgehouden te bestaan en dat de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben om de gegronde vrees voor vervolging in betrokkene zijn hoofde weg te nemen. Het CGVS oordeelde ook dat de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het concludeerde dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980 is. Vervolgens werd het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken op 16/10/2020 wat hem betekend werd door een aangetekend schrijven. Daarnaast ontving u diezelfde dag een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten.”* en dat *“uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen,*

zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw eventuele familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Ook merken we op dat de contacten met eventuele familie (neven en nonkels) en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken in uw land van herkomst of in elke andere staat waartoe u allen toegang heeft, of door middel van moderne communicatiemiddelen. (...) Uit het geheel van uw dossier blijkt dat u ongeveer de helft van uw leven doorbracht in uw land van herkomst waarmee u banden heeft die mogelijks sterker zijn dan deze in België en waarvan gelet op uw profiel redelijkerwijs kan worden verwacht dat u zich in Rusland herintegreert”, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn. Ook door enkel te wijzen op het feit dat de strafbare feiten geen betrekking hebben op geweld, terrorisme of seksueel gerelateerd zijn, toont de verzoekende partij dit op het eerste zicht niet aan. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de verzoekende partij een bedreiging is voor de openbare orde en door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om gelet op de talrijke veroordelingen en intercepties voor gerechtelijke feiten van 2005 tot op heden, omwille van feiten die onder meer betrekking hebben op diefstaf en drugsbezit, te oordelen dat de inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij door middel van de bestreden beslissing nodig is om de bescherming van de openbare orde te verzekeren en dat haar belangen ondergeschikt geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde, gezien de verzoekende partij contacten met eventuele familie en vrienden in België ook op andere manieren kan onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken in het herkomstland of door middel van moderne communicatiemiddelen en gezien de verzoekende partij ongeveer de helft van haar leven doorbracht in het herkomstland waarmee zij banden heeft en gelet op het feit dat van haar, gelet op haar profiel, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich in Rusland herintegreert. Uit voormelde motieven blijkt dan ook op het eerste zicht dat ook in de *in casu* bestreden beslissing een zorgvuldige, redelijke en proportionele afweging werd gemaakt, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel op het eerste zicht niet aannemelijk.

De verzoekende partij toont *prima facie* de schending van de door haar in het derde onderdeel van het eerste middel aangevoerde bepalingen en beginselen niet aan.

3.2.1.8. In een vierde onderdeel van het eerste middel wijst de verzoekende partij erop dat uit de rechtspraak duidelijk blijkt dat artikel 8 van het EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen, dat er rekening moet gehouden worden met het privéleven, dat deze appreciatie *in concreto* dient te gebeuren, op basis van werkelijk bestaande en concrete feiten die met de nodige zorgvuldigheid moeten worden vastgesteld, dat de grondvoorwaarden van artikel 7 moeten vervuld zijn en op hun interne wettigheid beoordeeld, dat er een actuele en *ex nunc* afweging dient te worden gemaakt van de belangen van de verzoekende partij op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Zij wijst erop dat in het kader van artikel 8 van het EVRM een nauwkeurig onderzoek moet geschieden, dat de beslissing op zorgvuldige wijze moet worden voorbereid en steunen op concrete feiten, dat het moet gaan om een *fair balance* afweging waarbij alle feiten moeten worden afgewogen, dat het een feitenkwestie is die de aanwezigheid van effectief beleefde persoonlijke banden toetst. Zij betoogt voorts dat het onbetwistbaar is dat het bestreden bevel haar nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van haar gezinsleven met haar echtgenote en kinderen en dit voor een onbepaalde duur, minstens voor lange duur. Zij vervolgt dat de beoordeling van het gezinsleven in wezen enkel het enge onderdeel van de familie in overweging neemt, dat de aanwezigheid van ooms, tantes en neven niet ernstig in overweging wordt genomen maar de essentie verworpen wordt met het argument dat deze belangen ondergeschikt geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde, dat dit een algemene stijlformule is die in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht, dat er geen ernstige proportionaliteitsafweging is geschied, dat in feite de motivering om het gezinsleven af te wijzen steunt op het eigen strafrechtelijk verleden, dat zij niet ontkent dat zij strafrechtelijke feiten beging, maar dat er op dit punt een evenredige afweging dient te geschieden, dat het ging om veroordelingen van maximum één jaar voor diefstal zonder geweld, en dus niet om jarenlange gevangenisstraffen van boven de drie jaar. Daarnaast meent de verzoekende partij dat het hoorrecht niet is gerespecteerd, dat er enkel een verhoor door de politie van Antwerpen van 12 maart 2021 is. Zij stelt dat het hoorrecht specifiek moet slaan op de te nemen administratieve beslissing, dat het verhoor diende te geschieden door een afgevaardigde van de verwerende partij, omdat die vertrouwd is met de vreemdelingenwetgeving, dat de politie niet de aangewezen autoriteit is om dergelijk specifiek verhoor af te nemen. Indien zij op correcte wijze was gehoord meent zij dat zij had kunnen weerleggen dat haar medische toestand haar niet zou belemmeren het land te verlaten, dat haar familiale banden in Tsjetsjenië dermate waren dat zij effectief niet meer bestonden en dat haar enige familie zich in België

ophield, dat zij niet terug kon naar Tsjetsjenië omdat zij dit land ontvlucht is omwille van het gevaar dat zij er liep tijdens de burgeroorlog en dat de beweemde stabiliteit betwistbaar is, dat er nog steeds een dictatuur heerst en de realiteit is dat teruggekeerde vluchtelingen aan zwaar verhoor en eventuele opsluiting en harde aanpak worden onderworpen, dat zij ook had kunnen argumenteren dat een gezinsleven via moderne communicatiemiddelen onderhouden een drogmotief is, dat zij erop had kunnen wijzen dat haar medische aandoening verzorging in België nodig had en zij hiervoor in België in behandeling was, dat dit ertoe had kunnen leiden dat er geen bevel, alleszins geen bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek, zou gegeven zijn geweest, dat het respecteren van een correct hoorrecht tot een andere beslissing zou hebben geleid.

3.2.1.9. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij gehoord werd door de politie van Antwerpen op 12 maart 2021, en wordt gesteld dat *“In het formulier hoorrecht dat de PZ Antwerpen op 12/03/2021 heeft afgenomen verklaart betrokkene dat hij al 20 jaar in België is, hij een vluchteling is uit Tsjetsjenië, hij nergens anders een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, nergens anders zijn vingerafdrukken werden genomen, dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen naar zijn land van herkomst maar dat hij wel Hepatitis C zou hebben, hij ongeveer 3 neven en 1 nonkel heeft in België en geen familie heeft in zijn land van herkomst.”*

Met haar vage betoog dat er enkel een verhoor door de politie van Antwerpen van 12 maart 2021 is, dat het hoorrecht specifiek moet slaan op de te nemen administratieve beslissing, dat het verhoor diende te geschieden door een afgevaardigde van de verwerende partij, omdat die vertrouwd is met de vreemdelingenwetgeving, dat de politie niet de aangewezen autoriteit is om dergelijk specifiek verhoor af te nemen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat het horen niet specifiek gebeurde in het kader van het nemen van de *in casu* bestreden beslissing, noch dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld naar behoren haar standpunt kenbaar te maken.

De verzoekende partij werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, op 12 maart 2021 om 9u15 door een inspecteur. De Raad stelt vast dat het *“formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”* een invuldocument van de dienst Vreemdelingenzaken is, ten behoeve van de *“vaststellende ambtenaar van de politie/DVZ”* die *“wordt gevraagd dit volledig in te vullen of aan te stippen wat past en te ondertekenen”*. In dit formulier worden onder meer vragen gesteld die duidelijk de bedoeling hebben om te peilen naar het gezinsleven en de aanwezigheid van kinderen in België, de gezondheidstoestand van de betrokkene, de vraag of hij in België en in het herkomstland familieleden heeft en om welke redenen de betrokkene niet zou terugkeren naar zijn herkomstland. Dit zijn duidelijk vragen met het oog op het respecteren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land enerzijds, en artikel 3 van het EVRM anderzijds. In de optiek valt op het eerste gezicht niet in te zien welke relevantie het heeft dat de ambtenaar die het gehoor afneemt en daarin duidelijk wordt gestuurd door de vragenlijst van de dienst Vreemdelingenzaken een politieagent is, dan wel een ambtenaar bij de dienst Vreemdelingenzaken.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog zou menen dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing in kennis diende gesteld te worden van de motieven van deze beslissing en de mogelijkheid

diende te krijgen deze motieven te weerleggen, wijst de Raad er vooreerst op dat de hoorplicht niet impliceert dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. Bovendien toont de verzoekende partij geenszins aan wat haar belang is bij een dergelijk betoog nu zij ter gelegenheid van onderhavig beroep in de mogelijkheid wordt gesteld de motieven van de bestreden beslissing te betwisten.

Zelfs in het geval de verzoekende partij aannemelijk zou maken dat zij niet nuttig werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, dan nog geldt de vraag of deze vaststelling kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Zoals hiervoor gesteld moet de verzoekende partij immers elementen bijbrengen die erop wijzen dat het besluitvormingsproces een andere afloop had kunnen hebben.

Aldus gaat de Raad na of de verzoekende partij elementen bijbrengt die erop wijzen dat het besluitvormingsproces een andere afloop had kunnen hebben. De verzoekende partij beroept zich in dit verband op artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1.10. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan.

3.2.1.11. De verzoekende partij stelt dat indien zij op correcte wijze was gehoord zij had kunnen weerleggen dat haar medische toestand haar niet zou belemmeren het land te verlaten, dat zij erop had kunnen wijzen dat haar medische aandoening verzorging in België nodig had en zij hiervoor in België in behandeling was.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de gezondheidstoestand van de verzoekende partij conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en omtrent artikel 3 van het EVRM gemotiveerd als volgt: *“Wat u medische toestand betreft, u verklaart geen ziekte hebben die u belemmert om te reizen naar uw land van herkomst maar wel hepatitis C zou hebben, waarborgt artikel 3 van het EVRM niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene heeft daarnaast ook geen aanvraag tot medische regularisatie ingediend (artikel 9ter). Een schending van*

artikel 3 en 8 EVRM wordt niet aangenomen, bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Uit het gehoor van de politie van Antwerpen van 12 maart 2021 blijkt dat de verzoekende partij op de vraag *"Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of om terug te keren naar uw herkomstland?"* antwoordde *"Nee, Hepatitis C heb ik wel"*, zodat de verwerende partij in de bestreden beslissing op correcte wijze heeft vastgesteld *"u verklaart geen ziekte hebben die u belemmert om te reizen naar uw land van herkomst maar wel hepatitis C zou hebben"*. De verzoekende partij toont niet aan indien zij op een meer uitgebreide wijze was gehoord door een persoon die met de vreemdelingenwetgeving vertrouwd was, zij deze vraag op een andere wijze zou hebben beantwoord. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts wel degelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar medische aandoening en het feit dat zij hiervoor verzorging nodig heeft, doch oordeelde dat artikel 3 van het EVRM het recht niet waarborgt om op het grondgebied van een staat te verblijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het herkomstland en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of levensverwachting beïnvloedt niet volstaat, dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wat *in casu* niet blijkt, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn, dat de verzoekende partij ook geen aanvraag tot medische regularisatie heeft ingediend. Door enkel te wijzen op het feit dat zij voor haar medische aandoening in België in behandeling is – wat overigens niet gestaafd wordt door enig stuk, noch door enige verklaring tijdens het gehoor – weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven niet.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt op het eerste zicht dat de verwerende partij een werkelijk onderzoek heeft gevoerd naar de gezondheidstoestand van de verzoekende partij conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij, indien zij 'correct' was gehoord geweest, nog andere elementen betreffende haar gezondheidstoestand had kunnen aanbrengen die tot een andere beslissing had kunnen leiden.

3.2.1.12. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het

algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In de bestreden beslissing wordt omtrent het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM gemotiveerd als volgt:

*“Wat uw mogelijke gezins- of familiebanden betreft (u verklaart 3 neven en 1 nonkel te hebben), merken we op dat, zelfs indien u in België verblijvende gezins- of familieleden heeft, uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw eventuele familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Ook merken we op dat de contacten met eventuele familie (neven en nonkels) en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken in uw land van herkomst of in elke andere staat waartoe u allen toegang heeft, of door middel van moderne communicatiemiddelen. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf. Uit het geheel van uw dossier blijkt dat u ongeveer de helft van uw leven doorbracht in uw land van herkomst waarmee u banden heeft die mogelijks sterker zijn dan deze in België en waarvan gelet op uw profiel redelijkerwijs kan worden verwacht dat u zich in Rusland herintegreert.
(...) Een schending van artikel 3 en 8 EVRM wordt niet aangenomen, bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”*

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij bij haar onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM, zich niet heeft beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar eveneens rekening heeft gehouden met het privéleven. Met haar betoog toont de verzoekende partij op het eerste zicht geenszins aan dat er geen sprake zou zijn van een nauwkeurig en zorgvuldig onderzoek of geen sprake zou zijn van een concrete *fair balance* afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, noch dat de gemaakte afweging onzorgvuldig is of niet gebaseerd is op werkelijk bestaande en concrete feiten, noch dat bepaalde relevante feiten ten onrechte niet in de afweging werden betrokken. Bovendien, zoals blijkt uit wat voorafgaat, is de bestreden beslissing gebaseerd op artikel 7 van de Vreemdelingenwet en toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan dat voormelde bepaling geschonden werd. Evenmin toont zij aan dat de motieven geen actuele en *ex nunc* afweging bevatten van haar belangen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het bestreden bevel een onderbreking betekent van haar gezinsleven met haar echtgenote en kinderen en dit voor een onbepaalde duur, minstens voor lange duur, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij, hoewel hiernaar gevraagd tijdens het gehoor bij de politie van 12 maart 2021, geen melding maakte van een echtgenote en kinderen, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien toont zij ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift niet aan dat zij een echtgenote en kinderen heeft, zodat zij dan ook op het eerste zicht niet dienstig kan voorhouden dat het bestreden bevel een onderbreking betekent van haar gezinsleven met haar echtgenote en kinderen.

Voorts stelt de Raad vast dat uit de voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij mogelijk een gezins- of familieleven en een privéleven heeft in België, doch meent dat de inmenging mogelijk is *“wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw eventuele familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.”* Waar de verzoekende partij meent dat de aanwezigheid van ooms, tantes en neven niet ernstig in overweging wordt genomen maar de essentie verworpen wordt met het argument dat deze belangen ondergeschikt geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde, dat dit een algemene stijlformule is die in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht, dat er geen ernstige proportionaliteitsafweging is geschied, kan zij op het eerste zicht niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk waarom haar belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, waar duidelijk en uitgebreid uiteengezet wordt dat de verzoekende partij gelet op de maatschappelijke impact, de ernst en het herhalend karakter van de door

haar gepleegde feiten een gevaar is voor de openbare orde alsook duidelijk blijkt waarom haar familiale en privébelangen hierop niet kunnen overwegen, waarbij gewezen wordt op het feit dat contacten met eventuele familie en vrienden in België ook op andere manieren kunnen onderhouden worden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken in het herkomstland of door middel van moderne communicatie alsook dat uit het geheel van het dossier blijkt dat de verzoekende partij ongeveer de helft van haar leven doorbracht in het herkomstland waarmee zij banden heeft die mogelijk sterker zijn dan deze in België en waarvan gelet op haar profiel kan verwacht worden dat zij zich in Rusland herintegreert. Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij op het eerste zicht niet dienstig laten uitschijnen dat de overwegingen betreffende het gezinsleven enkel steunen op de redenen van openbare orde, doch geen afweging maken ten aanzien van haar gezinsleven.

Door enkel te wijzen op het feit dat de veroordelingen maximum één jaar betreffen voor diefstal zonder geweld en dus niet om jarenlange gevangenisstraffen van boven de drie jaar, toont zij op het eerste zicht geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing waar erop wordt gewezen dat de verzoekende partij gelet op de maatschappelijke impact, de ernst en het herhalend karakter van de door haar gepleegde feiten een gevaar is voor de openbare orde – waarbij alle veroordelingen en intercepties wegens gerechtelijke feiten tussen 2005 en 2021 worden opgesomd en waarbij betreffende de veroordelingen de aard en de strafmaat wordt gepreciseerd – en wordt geoordeeld dat gelet op het strafrechtelijk verleden haar eventuele familiale belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM of het proportionaliteitsbeginsel zijn. Gelet op het herhalend karakter van het plegen van strafrechtelijke feiten gedurende een lange periode en gelet op de aard van de feiten, acht de Raad het *prima facie* niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij *in casu* een zwaarder gewicht toekent aan het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de eventuele familiale belangen – waarbij de Raad nog vaststelt dat de familieleden waarnaar de verzoekende partij verwijst niet behoren tot het kerngezin, zij ten aanzien van deze familieleden geen afhankelijkheidsband aantoonst en zij zelfs niet toelicht op welke wijze er sprake zou zijn van het effectief beleven van een gezinsleven met deze personen – niet opwegen tegen de vrijwaring van de openbare orde. Hetzelfde kan gesteld worden voor de private belangen van de verzoekende partij, waarbij zij enkel wijst op een twintigjarig verblijf in België. Dit te meer gelet op de overwegingen *“dat de contacten met eventuele familie (neven en nonkels) en vrienden in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken in uw land van herkomst of in elke andere staat waartoe u allen toegang heeft, of door middel van moderne communicatiemiddelen. (...) Uit het geheel van uw dossier blijkt dat u ongeveer de helft van uw leven doorbracht in uw land van herkomst waarmee u banden heeft die mogelijks sterker zijn dan deze in België en waarvan gelet op uw profiel redelijkerwijs kan worden verwacht dat u zich in Rusland herintegreert.”* Met de loutere ongestaafde bewering dat haar familiale banden in Tsjetsjenië dermate waren dat zij effectief niet meer bestonden en dat haar enige familie zich in België ophield, weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven op het eerste zicht niet. Voorts toont zij geenszins aan waarom de overweging dat zij het gezinsleven kan onderhouden via moderne communicatie een drogmotief is. Hierbij merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij in België met de door haar genoemde familie een effectief beleefd gezinsleven onderhoudt dat verder gaat dan korte bezoeken en communicatie via de moderne middelen.

De verwerende partij heeft aldus wel degelijk rekening gehouden met (en gemotiveerd omtrent) het gezins- en familieleven conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en is nagegaan of het bevel om het grondgebied te verlaten een risico op een schending van artikel 8 van het EVRM omwille van het uitoefenen van een gezins- of familieleven en een privéleven op het Belgische grondgebied kon teweegbrengen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een werkelijk onderzoek heeft gevoerd inzake artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij maakt met voorgaand betoog op het eerste zicht niet aannemelijk dat het gevoerde onderzoek en de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Nu de verzoekende partij er niet in slaagt een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen, maakt zij ook geenszins aannemelijk dat zij, indien zij op nuttige wijze zou zijn gehoord geweest, elementen betreffende haar gezins-, familie of privéleven kon bijbrengen die een invloed konden hebben op de beslissing. In deze omstandigheden kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

3.2.1.13. De verzoekende partij betoogt voorts nog dat indien zij correct was gehoord, zij had kunnen aangeven dat zij niet terug kon naar Tsjetsjenië omdat zij dit land ontvlucht is omwille van het gevaar dat zij er liep tijdens de burgeroorlog en dat de beweerde stabiliteit betwistbaar is, dat er nog steeds een dictatuur heerst en de realiteit is dat teruggekeerde vluchtelingen aan zwaar verhoor en eventuele opsluiting en harde aanpak worden onderworpen.

Vooreerst blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij Tsjetsjenië is ontvlucht tijdens de burgeroorlog alsook met de actuele veiligheidssituatie en dit als volgt: *“Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, merken we op dat het CGVS op 20/05/2020 de vluchtelingenstatus opheffen van betrokkene op basis van artikel 55/3, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan betrokkene op 22/05/2020 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat de omstandigheden in verband waarmee betrokkene was erkend als vluchteling hebben opgehouden te bestaan en dat de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben om de gegronde vrees voor vervolging in betrokkene zijn hoofde weg te nemen. Het CGVS oordeelde ook dat de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het concludeerde dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980 is.”* Gezien deze elementen in overweging werden genomen toont zij met haar betoog dat zij had kunnen aangeven dat zij niet terug kon naar Tsjetsjenië omdat zij dit land ontvlucht is omwille van het gevaar dat zij er liep tijdens de burgeroorlog, niet aan dat zij elementen kon aanbrengen die de verwerende partij nog niet bekend waren.

Voorts beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat de beweerde stabiliteit betwistbaar is, dat er nog steeds een dictatuur heerst en de realiteit is dat teruggekeerde vluchtelingen aan zwaar verhoor en eventuele opsluiting en harde aanpak worden onderworpen, die zij geenszins staft. Zij slaagt er op het eerste zicht dan ook niet in aan te tonen dat de verwerende partij niet op kennelijk redelijke wijze kon verwijzen naar de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie door het CGVS en aldus ook niet dat indien zij op ‘correcte’ wijze was gehoord elementen had kunnen aanbrengen die de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

3.2.1.14. Zoals blijkt uit wat voorafgaat heeft de verzoekende partij niet concreet aannemelijk gemaakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

3.2.1.15. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij aldus evenmin aannemelijk dat het besluitvormingsproces een andere afloop had kunnen kennen mocht zij meer uitgebreid gehoord zijn geweest.

Een schending van de hoorplicht wordt *prima facie* dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.2.1.16. Waar de verzoekende partij verwijst naar een aantal arresten van de Raad, moet erop worden gewezen dat zij niet aantoonde dat deze rechtspraak onverminderd op haar casus kan worden toegepast, zodat deze verwijzingen op zich niet volstaan om de bestreden beslissing als ondeugdelijk af te doen.

3.2.1.17. Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij op het eerste zicht de schending van door haar in het eerste middel aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

3.2.1.18. Het eerste middel betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten is niet ernstig.

3.2.2. Wat betreft de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens

3.2.2.1. In een tweede middel gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, tweede lid; 49, §3, artikel 74/13; 74/14 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest, van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Haar tweede middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“1. De beslissing hanteert voor de terugleiding als wettelijke grondslag artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet, maar ontwikkelt in dat kader de facto dezelfde juridische en feitelijke motieven als voor het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Nochtans bepaalt artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet eigen criteria om tot de terugleiding te kunnen besluiten, die wezenlijk verschillend zijn van de motieven voor het bevel op zich.

Zo bepaalt artikel 7, tweede lid, dat enkel kan teruggeleid worden onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater (artikel 74/10 tot artikel 74/19), en enkel in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen.

Er is in dit onderdeel van de beslissing geen enkele toepassing gemaakt van of overweging gemaakt met betrekking tot artikel 74/13 dat onder vermelde Titel III quater valt. Artikel 74/13 is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht. Deze artikels impliceren dat ondermeer de toepassing van artikel 74/13 (en artikel 8 EVRM) dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan.

Op dit punt faalt de beslissing; verzoeker verwijst naar en herhaalt hij wat met betrekking tot artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM gesteld is in het eerste middel.

Artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet is niet gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, niet onderzocht is.

2. De bestreden beslissing verwijst dan voor wat het risico op onderduiken betreft naar 4°.

De verwijzing naar 4° bevat geen wetsartikel. Mogelijk bedoelt de beslissing hiermee artikel 1, § 2, alinea 1, 4° vreemdelingenwet, maar dit staat niet in de beslissing.

Er is bijgevolg een formele schending van de motiveringsverplichting door geen juiste of bestaande rechtsgrond aan te duiden.

Het is niet aan de Raad noch aan verzoeker om zelf maar de rechtsgrond erbij te denken die er mogelijk op past.

Op dit punt is de beslissing chaotisch en schendt zij de formele motiveringverplichting.

Verder herhaalt verzoeker de in het eerste middel met betrekking tot de inhoudelijke motivering van de het bevel, in zonderheid wat gesteld is met betrekking tot het beweerde risico op onderduiken.

3. Ook wat het onderdeel ‘terugleiding’ betreft werd het hoorrecht niet gerespecteerd.

Wanneer verzoeker zou gehoord geweest zijn had hij met betrekking tot dit onderdeel de elementen opgeworpen die hij reeds heeft aangehaald in het eerste middel en die hier voor herhaald worden aanzien.

Wanneer hij zou gehoord geweest zijn zou dit tot een ander besluit op dit punt hebben geleid.”

3.2.2.2. Wat betreft het eerste middelonderdeel, moet erop worden gewezen dat artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Zoals ook al is gebleken bij de beoordeling van het eerste middel heeft de verwerende partij toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Verder wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens wel degelijk werd gemotiveerd inzake artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan dat en in welke mate de beoordeling gemaakt naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek anders zou moeten zijn voor wat betreft de

beslissing tot terugleiding. Waar de verzoekende partij tot slot verwijst naar haar eerste middel inzake de beoordeling van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan de Raad ook volstaan met de verwijzing naar de bespreking daarvan in het eerste middel.

Het eerste middelonderdeel is niet ernstig.

3.2.2.3. De Raad stelt vast dat het tweede en derde middelonderdeel van het tweede middel gelijk lopen met de middelonderdelen die reeds werden beoordeeld in het kader van het eerste middel. Er kan dan ook naar verwezen worden om de huidige middelonderdelen af te wijzen.

Het tweede en derde middelonderdeel zijn niet ernstig.

3.2.2.4. Gelet op voormelde vaststellingen toont de verzoekende partij op het eerste zicht de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aan.

3.2.2.5. Het tweede middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER